

Charity—a Sign of True Discipleship

By Elder Michael B. Strong
Of the Seventy

Næstekærlighed – et kendetegn ved en ægte discipel

Ældste Michael B. Strong
De Halvfjerds

April 2025 general conference

The real destination of discipleship is literally to become as Jesus Christ is.

President Russell M. Nelson recently invited us to “make our discipleship our highest priority.” That powerful invitation has stirred me to ponder deeply about my personal discipleship of Jesus Christ.

Discipleship Is Deliberate

A disciple is a follower or student of another. Disciples are “apprentices” who devote their lives to becoming like their teacher. Thus, being a disciple of Jesus Christ implies more than believing His teachings and doctrine. It even implies more than acknowledging His divinity and accepting Him as our Savior and Redeemer, as vitally important as that is.

President Dallin H. Oaks explained: “Following Christ is not a casual or occasional practice. It is a continuous commitment and way of life that should guide us at all times and in all places.” Discipleship is a deliberate journey that we take to become transformed through the Lord’s atoning sacrifice and His enabling power. The real destination of discipleship is literally to become as Jesus Christ is—even to the point where we receive “his image in [our] countenances.”

To be the Lord’s disciples, we must intentionally imitate His thoughts and actions every day—for example, His obedience, humility, and patience. As we gradually incorporate these attributes into our own identities, we become “partakers of [His] divine nature.” This emulation of the Savior’s character is at the heart of

Discipelskabets egentlige mål er bogstaveligt talt at blive, som Jesus Kristus er.

Præsident Russell M. Nelson opfordrede os for nylig til at »gøre vores følgeskab som discipel til vores højeste prioritet«. Styrken i hans opfordring har inspireret mig til at tænke dybt over mit personlige følgeskab som Jesu Kristi discipel.

Følgeskab som discipel er et bevidst valg

En discipel er en elev, der følger eller lærer af en anden. Disciple er »lærlinge«, som vier deres liv til at blive som deres lærer. At være en Jesu Kristi discipel indebærer således mere end at tro på hans lærdomme og doktrin. Det indebærer endda mere end at anerkende hans guddommelighed og acceptere ham som vores Frelser og Forløser, selvom det også er rigtig vigtigt.

Præsident Dallin H. Oaks har forklaret det således: »At følge Kristus er ikke en overfladisk eller lejlighedsvis praksis. Det er en vedvarende forpligtelse og livsstil, der bør lede os til alle tider og på alle steder.« Discipelskab er en bevidst rejse, som vi tager for at blive forvandlet gennem Herrens sonoffer og hans bemyndigende kraft. Discipelskabets egentlige mål er bogstaveligt talt at blive, som Jesus Kristus er – endda til det punkt, hvor vi får hans »billede i [vores] ansigt«.

For at være Herrens disciple må vi bevidst efterligne hans tanker og handlinger hver dag – for eksempel hans lydighed, ydmyghed og tålmodighed. Når vi gradvist indarbejder disse egenskaber i vores egen identitet, får vi »del i [hans] guddommelige natur«. Denne efterligning af Frelserens karakter er kernen i at tilbede ham.

worshipping Him. As President Nelson taught, “Our adoration of Jesus is best expressed by our emulation of Jesus.”

The Sign of True Discipleship

Of all the many divine attributes of Jesus Christ we are to emulate, one stands preeminent and embodies all others. That attribute is His pure love, or charity. Both the prophet Mormon and the Apostle Paul remind us that without charity, “[we] are nothing.” Or, as revealed to the Prophet Joseph Smith, without “charity, [we] can do nothing.”

The Savior Himself identified love as a mark or sign by which His true disciples would be recognized when He declared:

“A new commandment I give unto you, That ye love one another; as I have loved you, that ye also love one another.

“By this shall all men know that ye are my disciples, if ye have love one to another.”

Charity is a rich concept that can be difficult to define but is easily perceived by all who are touched by it. Preach My Gospel teaches that “charity, like faith, leads to action.” Indeed, charity may be described as “love in action.” This description provides great insight into the summary statement of the Savior’s life—He “went about doing good.”

As followers of Jesus Christ, we should seek to emulate the way our Master demonstrated His pure love for others. Although the Savior manifests charity in many ways, I would like to call attention to three particular patterns of His charity that are readily seen in His true disciples.

Charity Is Showing Compassion

First, the Savior showed charity by being compassionate. During His ministry among the Nephites, as recorded in the Book of Mormon, the Lord invited the people to return home and ponder on the things He had taught and to prepare for His return the following day. The record then states:

“They were in tears, and did look steadfastly upon him as if they would ask him to tarry a little longer with them.

“And he said unto them: Behold, my bowels

Som præsident Nelson sagde: »Vores tilbedelse af Jesus [udtrykkes] bedst ved vores efterligning af Jesus.«

Kendetegn ved en ægte discipel

Af alle de mange guddommelige egenskaber ved Jesus Kristus, som vi skal efterligne, er der én, som er fremtrædende og rummer alle de andre. Den egenskab er hans rene kærlighed eller næstekærlighed. Både profeten Mormon og apostlen Paulus minder os om, at uden næstekærlighed »er [vi] intet«. Eller, som det blev åbenbart for profeten Joseph Smith, uden »næstekærlighed kan [vi] intet gøre«.

Frelseren identificerede selv kærlighed som et mærke eller kendetegn, som hans sande disciple ville blive genkendt på, da han erklærede:

»Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.

Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.«

Næstekærlighed er et rigt begreb, som kan være svært at definere, men som let opfattes af alle, der berøres af den. Forkynd mit evangelium lærer os, at »næstekærlighed ... ligesom tro, [fører] til handling«. Faktisk kan næstekærlighed beskrives som »kærlighed gjort til handling«. Denne beskrivelse giver stor indsigt i den sammenfattende erklæring om Frelserens liv – han »færdedes overalt og gjorde vel«.

Som Jesu Kristi følgere bør vi forsøge at efterligne den måde, hvorpå vor Mester viste sin rene kærlighed til andre. Selv om Frelseren udviser næstekærlighed på mange måder, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på tre særlige mønstre i hans næstekærlighed, som let kan ses hos hans sande disciple.

Næstekærlighed er at vise medfølelse

For det første viste Frelseren næstekærlighed ved at være medfølelse. Under sin tjeneste blandt nefitterne, som er beskrevet i Mormons Bog, opfordrede Herren folket til at vende hjem og tænke over de ting, han havde sagt, og til at forberede sig på hans tilbagevenden den følgende dag. I optegnelsen står der endvidere:

»De var rørt til tårer og så vedholdende på ham, som om de ville bede ham om at blive lidt længere hos sig.

Og han sagde til dem: Se, mit indre er fyldt af

are filled with compassion towards you.”

Compassion is the portion of charity that seeks to alleviate suffering. Filled with compassion, the Lord healed the sick and afflicted among the people. Afterward, He blessed their children while angels descended from heaven and surrounded them. He performed these tender, loving acts, and many more, because He was “moved with compassion.”

While serving as a young missionary in South America, I likewise benefited from the compassion of a dear friend. One evening while I was driving with my companion to the home of our mission president, a young man on a bicycle turned suddenly in front of the vehicle. It happened so quickly that I could not avoid the collision. Tragically, this young man was killed by the impact. I was devastated over the loss of his life. Terrified and in shock as the awful reality of what had just occurred crashed down upon me, I was taken to jail and locked up. I have never felt more frightened and alone. I was filled with despair and fear that I would be imprisoned for the rest of my life.

A fellow missionary, Elder Brian Kochevar, learned of the accident and was moved by compassion. He came to the jail and pled with the officers to be allowed to stay with me in the cell so that I would not be alone. Miraculously, they agreed. To this day, I feel profound gratitude for this disciple’s act of Christlike love, which calmed, comforted, and consoled me during the greatest moment of distress in my life. His charitable compassion was a telling sign of his discipleship. As President Nelson observed, “One of the easiest ways to identify a true follower of Jesus Christ is how compassionately that person treats other people.”

Charity Is Ministering to Unspoken Needs

Another example of how the Savior demonstrates His love is through His observance of and ministry to the unspoken needs of others. To the man who had been lame for 38 years with no one to help him, the Lord made him whole and encouraged him to live righteously. To the woman caught in adultery, He offered hope and comfort rather than condemnation. For the man with paralysis who was lowered from the roof, the Lord offered forgiveness of sins, not just healing

medfølelse for jer.«

Medfølelse er den del af næstekærligheden, som søger at lindre lidelse. Fyldt af medfølelse helbredte Herren de syge og plagede blandt folket. Bagefter velsignede han deres børn, mens engle steg ned fra himlen og omgav dem. Han udførte disse ømme, kærlige handlinger og mange flere, fordi han var fyldt af medfølelse.

Mens jeg som ung var missionær i Chile, nød jeg også godt af en kær vens medfølelse. En aften, hvor min kammerat og jeg var på vej hjem til vores missionspræsident, drejede en ung mand på cykel pludselig ind foran bilen, mens jeg kørte. Det skete så hurtigt, at jeg ikke kunne undgå at ramme ham. Tragisk nok blev den unge mand dræbt ved sammenstødet. Jeg var fuldstændig ødelagt over, at han døde. Jeg var skrækslagen og i chok, da den forfærdelige virkelighed af det, der lige var sket, væltede ind over mig, og jeg blev sat i fængsel. Jeg har aldrig følt mig mere bange og alene. Jeg var fyldt med fortvivelse og frygt for, at jeg skulle sidde i fængsel resten af mit liv.

En anden missionær, ældste Brian Kochevar, hørte om ulykken og blev rørt af medfølelse. Han kom hen til fængslet og bad betjentene om at få lov til at være hos mig i cellen, så jeg ikke skulle være alene. På mirakuløs vis gik de med til det. Den dag i dag føler jeg dyb taknemmelighed for denne discipels kristuslignende kærlighedshandling, som beroligede, trøstede og opmuntrede mig i det mest fortvivlede øjeblik i mit liv. Hans barmhjertige medfølelse var et tydeligt tegn på hans discipelskab. Som præsident Nelson har bemærket er »en af de nemmeste måder at kende ens sand Jesu Kristi discipel på ved at se, hvor barmhjertigt den person behandler andre mennesker«.

Næstekærlighed er at opfylde udtalte behov

Et andet eksempel på, hvordan Frelseren demonstrerer sin kærlighed, er hans opmærksomhed på og omsorg for andres udtalte behov. Den mand, der havde været lam i 38 år uden nogen til at hjælpe sig, blev helbredt af Herren og opmuntret til at leve retskaffent. Til kvinden, der var blevet grebet i ægteskabsbrud, tilbød han håb og trøst i stedet for fordømmelse. Til den lammede mand, som blev firet ned fra taget, tilbød Herren syndernes forladelse, ikke bare helbredel-

of body.

When I was called to serve as a bishop, our six young children made sacrament meetings challenging for my wife, Cristin, who had to manage them alone while I sat on the stand. As you may imagine, our children were often less than reverent. Noticing her situation, two members of our ward, John and Debbie Benich, began sitting with her each Sunday to help. Their kindness continued for years, and they became surrogate grandparents to our family. Like the Lord, these disciples had noticed the unspoken need and acted in love—a prominent sign of their discipleship.

Charity Is Helping Others Along the Covenant Path

Lastly, the Savior's perfect love is focused on enabling all of God's children to fulfill our divine potential that we may "partake of his salvation, and the power of his redemption." As we become more like our Master, our desire to help our brothers and sisters along the covenant path will naturally increase.

For instance, we can uplift and befriend those who feel offended or forgotten, help those who are new to our congregation feel welcome, or invite friends to worship with us at sacrament meeting—perhaps this coming Easter. There are countless ways to encourage and assist others in their progression if we deliberately and prayerfully seek heaven's help to have eyes to see and a heart to feel how Jesus Christ sees and feels for them.

Helping others along their covenant path may take the form of an unconventional act of service. As an example, during my current assignment in the Philippines, I learned of the Agamata family. They were baptized in 2023, and then they eagerly set a date to be sealed as a family in the nearby Urdaneta Philippines Temple. However, just before the family's appointment, several typhoons struck the region. Brother Agamata, a rice farmer, was unable to plant his crops during the harsh storms. When the tempests finally passed, he needed to quickly plant the rice while the ground was soaked with water—ideal conditions for planting. Sadly, the temple trip would have to be postponed.

Two disciples, Elder and Sister Cauilan,

se af kroppen.

Da jeg blev kaldet til at tjene som biskop, gjorde vores seks små børn nadvermøderne udfordrende for min kone, Cristin, som måtte klare dem alene, mens jeg sad på forhøjningen. Som I måske kan forestille jer, var vores børn ofte ikke særligt ærbødige. Da to medlemmer af vores menighed, John og Debbie Benich, bemærkede hendes situation, begyndte de at sidde sammen med hende hver søndag for at hjælpe. Deres venlighed fortsatte i årevis, og de blev reservebedsteforældre for vores familie. Ligesom Herren, bemærkede disse disciple det udtalte behov og handlede i kærlighed – et fremtrædende tegn på deres discipelskab.

Næstekærlighed er at hjælpe andre på pagtsstien

Endelig er Frelserens fuldkomne kærlighed fokuseret på at gøre det muligt for alle Guds børn at opfylde vores guddommelige potentiale, så vi kan »få del i hans frelse og i hans forløsningskraft«. Efterhånden som vi bliver mere lig vor Mester, vil vores ønske om at hjælpe vores brødre og søstre på pagtens vej øges helt naturligt.

Vi kan for eksempel opmuntre og blive venner med dem, der føler sig fornærmede eller glemte, hjælpe dem, der er nye i vores menighed, med at føle sig velkomne eller invitere venner til at tilbede sammen med os til nadvermødet – måske i den kommende påske. Der er utallige måder, hvorigennem vi kan opmuntre og hjælpe andre i deres udvikling, hvis vi bevidst og under bøn søger himlens hjælp til at have øjne til at se og et hjerte til at føle, hvordan Jesus Kristus ser dem, og hvad han føler for dem.

At hjælpe andre på deres pagtssti kan også ske som en utraditionel form for tjeneste. Under min nuværende udstationering på Filippinerne hørte jeg f.eks. om familien Agamata. De blev døbt i 2023, og derefter satte de ivrigt en dato for at blive besejlet som en familie i det nærliggende tempel i Urdaneta i Filippinerne. Men lige før familien skulle afsted, ramte flere tyfoner området. Bror Agamata, som er risbonde, var ikke i stand til at plante sine afgrøder under de hårde storme. Da uvejret endelig lagde sig, var han nødt til hurtigt at plante risene, mens jorden var gennemblødt – ideelle betingelser for at plante. Desværre måtte de så udskyde tempelturen.

To disciple, ældste og søster Cauilan, hørte

along with three young service missionaries, heard of the Agamata family's struggle and offered help despite having no farming experience. Working under the blistering sun, they helped plant the seedlings, allowing the Agamatas to complete their task and attend their temple sealing as scheduled. Elder Cauilan observed that "[the Agamatas'] countenances glowed as we saw them dressed in white in the house of the Lord. The joy we felt ministering to the one is a joy beyond compare!"

The Agamatas now enjoy the rich blessings of being sealed as an eternal family because a few fellow disciples who were filled with charity—a sign of their discipleship—determined to help their brothers and sisters forward along their covenant path.

Brothers and sisters, discipleship of Jesus Christ is the only way to obtain enduring happiness. It is a path filled with deliberate and purposeful acts of love toward others. While the path of discipleship may be difficult and challenging, and while at times we may struggle and fall short, we can take comfort that God is mindful of us and yearns to help us every time we try. Isaiah reminds us that "God will hold [our] hand, saying ... , Fear not; I will help thee."

With this assurance from our Father in Heaven in mind, I earnestly pray that we may follow President Nelson's invitation to prioritize our discipleship. May we "pray unto the Father with all the energy of heart" to "be filled with this love, which he hath bestowed upon all who are true followers of his Son, Jesus Christ; ... that when he shall appear we shall be like him" because we will carry a sign of true discipleship, which is "charity ... the pure love of Christ."

I testify that Jesus Christ is our living, glorious Savior, Redeemer, Exemplar, and Friend. In the name of Jesus Christ, amen.

sammen med tre unge tjenestemissionærer om Agamata-familiens problemer og tilbød deres hjælp, selv om de ikke havde nogen landbrugserfaring. De arbejdede under den bagende sol og hjalp med at plante, så Agamata-familien kunne fuldføre deres opgave og deltage i deres tempelbesegling som planlagt. Ældste Cauilan bemærkede, at »[familien Agamatas] ansigter lyste, da vi så dem klædt i hvidt i Herrens hus. Den glæde, vi følte ved at tjene dem, er en glæde uden lige!«

Familien Agamata nyder nu de rige velsignelser ved at være blevet besejlet som en evig familie, fordi nogle få meddisciple, der var fyldt med næstekærlighed – et tegn på deres discipelskab – besluttede sig for at hjælpe deres brødre og søstre videre på deres pagtssti.

Brødre og søstre, at være Jesu Kristi disciple er den eneste måde at opnå varig lykke på. Det er en vej fyldt med bevidste og målrettede kærlige gerninger over for andre. Selv om vejen som discipel kan være vanskelig og udfordrende, og selv om vi til tider kan kæmpe og komme til kort, kan vi trøste os med, at Gud er opmærksom på os og længes efter at hjælpe os, hver gang vi prøver. Esajas minder os om, at »Gud vil gribe [vores] hånd og sige ... Frygt ikke; jeg hjælper dig.«

Med denne forsikring fra vor Fader i himlen i tankerne beder jeg inderligt om, at vi må følge præsident Nelsons opfordring til at prioritere vores følgeskab som discipel. Må vi »bed[e] til Faderen af hele hjertets styrke« om at »blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere ... så vi, når han viser sig, vil være som han«, fordi vi bærer et tegn på sandt discipelskab, som er »næstekærligheden ... Kristi rene kærlighed«.

Jeg vidner om, at Jesus er vor levende, glørværdige Frelser, Forløser, eksempel og ven. I Jesu Kristi navn. Amen.